

T-38. 2020. 08. 05. Énók és az elragadtatás.

Kedves Szülők és Gyerekek!

Olvassuk el **1Móz 5,23-24. verset**: *És lőn Énókh egész életének ideje háromszáz hatvanöt esztendő. És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé.*

Abban az időben az emberek hosszú ideig éltek. Énók apja 962 évig. A fia, Methusélah pedig 969 esztendeig élt. Egyébként ő élt legtovább az emberek közül. Ezért szokták a nagyon öreg emberekre mondani, hogy „matuzsálemi korú”, mert Methusélah nevét magyarosan Matuzsálemnek mondják. Éppen ezért feltűnő, hogy Énók csak 365 évig élt a földön, de – ahogy olvastuk – nem meghalt, hanem eltűnt, mert Isten magához vette. Vagyis az Úr elragadta a mennybe, mert Énók Istennel járt.

Azt olvastam valahol, hogy egyszer egy kislány így mondta el ezt a történetet: Énókhhoz gyakran eljött Isten, és együtt sétáltak, együtt beszélgettek. Így ment ez hosszú éveken keresztül. Egyszer Isten azt mondta Énóknak. Most már te gyere hozzám, és ezután a mennyben járunk együtt, nem itt a földön. Így is történt: Isten magával vitte az égbe.

A Zsidókhhoz írt levélben azt olvassuk erről: **Zsid 11:5-6a** *Hit által vitetett fel Énókh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyítást nyert afelől, hogy kedves volt Istennek. Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni... Ebből az Igéből megtudjuk, hogy Énók hívő ember volt, és ezért tetszett Istennek. Ezért járhatott együtt Istennel, ami azt jelenti, hogy úgy élt, úgy gondolkodott, olyanok voltak a cselekedetei, ami tetszett Istennek. Nemcsak néhány alkalommal, hanem az **1Móz 5,22**-ből tudjuk, hogy 300 éven keresztül. A végén, mielőtt Isten felvitte, már Énók is tudta, hogy ő kedves Istennek.*

Miért fontos nekünk most ez a történet? Azért, mert egy olyan esemény előtt állunk, amikor az Úr Jézus nemcsak egy embert, hanem többeket el fog ragadni. Erről így ír az Ige: **1Thess 4:16-18** *Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban. Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annak okáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.*

Mikor gyermek voltam, a szüleimtől és a gyülekezetben is hallottam erről. Tudtam, hogy lesz elragadtatás, és azt is, hogy előtte riadó, arkangyal szózata és isteni harsona hangja lesz. Amikor váratlanul valamilyen trombita vagy harsona hangját hallottam, összereztem, hogy itt az elragadtatás, és én még nem vagyok kész, engem nem visz el az Úr. Mert tudtam, hogy nem Istennel járok, nem úgy élek, ahogy Ő előtte kedves lenne. Számomra nem volt vigasztalás, amikor a felnőtt hívők az elragadtatásról beszéltek. Sőt, félelmetes volt, mert azt is elmondták, hogy az elragadtatás után fellép az Antikrisztus, és a világra rászakad a nagy nyomorúság, mint ahogy Énók elragadtatása után Isten özönvízzel pusztította el a világot.

Bizonyára ti is hallottatok már az elragadtatásról, és elgondolkoztatok azon, hogy vajon az Úr elvisz vagy itt hagy benneteket. Komoly kérdés ez. Mindenesetre Énók életéből tanulhatunk, hogy kiket visz el magával az Úr Jézus. Azokat, akik hisznek Benne, akik vele járnak, akik úgy élnek, úgy gondolkoznak, és úgy cselekednek, ami Istennek tetsző.

Énókot keresték, amikor eltűnt, de nem találták meg. Az elragadtatás után majd keresik a hívőket is, mint eltűnteket, de nem találják meg őket.

Aranymondás: **Zsid 11,6:** *Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.*

Szeretettel: Debrecen, 2020. augusztus 5-én, szerdán
Apostol Imre bácsi